

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΑΡΝΑΚΑΣ

Ενώπιον: Λ. ΧΑΒΙΑΡΑ, Προσ. Ε.Δ.

Αρ. Υπόθεσης: 504/23

Αστυνομικός Διευθυντής Λάρνακας

Κατηγορούσα Αρχή

v

Γεώργιος Ζαχαρίου

Κατηγορούμενος

Ημερομηνία: 17.3 2023.

Εμφανίσεις:

Για την Κατηγορούσα Αρχή: κα. Κουμπάρη

Για τον Κατηγορούμενο: κ. Εφφέ

Κατηγορούμενος παρών.

ΠΟΙΝΗ

(Μετά από διάλειμμα)

Ο Κατηγορούμενος μετά από παραδοχή του βρέθηκε ένοχος στην κατηγορία της οδήγησης χωρίς άδεια οδήγησης (1^η κατηγορία), της οδήγησης χωρίς ασφαλιστήριο (2^η κατηγορία) και της οδήγησης ενώ ίσχυε δικαστική στέρηση της άδειας οδήγησης (3^η κατηγορία).

Στα πλαίσια της παρούσας λαμβάνεται υπόψη η 1728/23 υπόθεση του Ε.Δ. Λάρνακας στην οποία ο Κατηγορούμενος παραδέχθηκε ενοχή στο αδίκημα της οδήγησης χωρίς ασφαλιστήριο (1^η κατηγορία), της οδήγησης χωρίς άδεια (2^η κατηγορία), της υπέρβασης ορίου ταχύτητας (3^η κατηγορία), της παράληψης ακινητοποίησης ενώ κλήθηκε από ένστολο Αστυνομικό να το πράξει (4^η κατηγορία) και της οδήγησης οχήματος χωρίς άδεια κυκλοφορίας (5^η κατηγορία).

Σήμερα, προτού επιβληθεί ποινή στον Κατηγορούμενο, ο συνήγορος του ζήτησε όπως ληφθεί υπόψη και η υπόθεση με αριθμό 86/22 του Ε.Δ. Λάρνακας η οποία αφορά οδήγηση χωρίς άδεια (1^η κατηγορία), οδήγηση χωρίς ασφάλιση

(2^η κατηγορία), χωρίς πιστοποιητικό καταλληλότητας (3^η κατηγορία), οδήγηση οχήματος το οποίο ήταν δηλωμένο ως ακινητοποιημένο (4^η κατηγορία), επικίνδυνη οδήγηση (5^η κατηγορία), παράθυρα περιορισμένης ορατότητας (6^η κατηγορία), παράλειψη στάσης σε κόκκινο σηματοδότη (7^η κατηγορία) και χρήση οχήματος χωρίς εγγραφή ως νέος ιδιοκτήτης (8^η κατηγορία). Με τη συγκατάθεση της Κατηγορούσας Αρχής, λαμβάνεται και αυτή υπόψη στα πλαίσια της παρούσας.

Τα γεγονότα της παρούσας, όπως εκτέθηκαν από την Κατηγορούσα Αρχή και δεν αμφισβητήθηκαν από, έχουν ως οι λεπτομέρειες του κατηγορητήριου. Συγκεκριμένα, η Κατηγορούσα Αρχή κατά την έκθεση γεγονότων ανέφερε ότι στις 14.10.2021 και ώρα 21:10 στη Λεωφ. Σπύρου Κυπριανού στη Λάρνακα μετά από έλεγχο μέσω του συστήματος αναγνώρισης στοιχείων στο υπηρεσιακό όχημα, ο ΜΚ1 ανέκοψε για έλεγχο το όχημα με αριθμούς εγγραφής ΚJH388, το οποίο οδηγείτο από τον Κατηγορούμενο. Το όχημα ανακόπηκε με τη χρήση φάρων και σειρήνων και από έλεγχο που διενήργησε ο ΜΚ1 διαπιστώθηκε ότι ο Κατηγορούμενος οδηγούσε το εν λόγω όχημα διαπράττοντας τα αδικήματα που αναφέρονται στο κατηγορητήριο. Την ίδια ημέρα, ο ΜΚ1 κατηγορήσε γραπτώς τον Κατηγορούμενο και αυτός απάντησε «το αυτοκίνητο αγόρασα το σήμερα». Αναφορικά με την υπόθεση 1728/23, στις 24.12.2022 και η ώρα 00:05, ενώ ο ΜΚ1 βρισκόταν για έλεγχο τροχαίας στην Λεωφ. Σπύρου Κυπριανού στη Λάρνακα, εντόπισε το όχημα με αριθμούς εγγραφής ΚΜΖ031, το οποίο είχε κατεύθυνση από τον κυκλικό κόμβο παρά το γήπεδο «Αμμόχωστος» προς το λιμάνι, να κινείται με ταχύτητα 92 ΧΑΩ αντί 50 ΧΑΩ. Ο ΜΚ1 έκανε σήμερα στον οδηγό να σταματήσει όπου ο οδηγός ελάττωσε ταχύτητα και έστριψε αριστερά σε σχέση με την πορεία του όπου ερχόμενος στην οδό Γεωργίου Αβέρωφ ανέπτυξε ταχύτητα και συνέχισε την πορεία του. Ο ΜΚ1 αφού είδε τον οδηγό του οχήματος, τον αναγνώρισε ως τον Κατηγορούμενο, τον οποίο γνωρίζει αφού απασχολεί συχνά την Τροχαία Λάρνακας με παρόμοιας φύσης υποθέσεις. Από εξετάσεις που έγιναν μετά από έλεγχο των στοιχείων του Κατηγορούμενου και του οχήματος που οδηγούσε, διαπιστώθηκαν και τα αδικήματα της πρώτης και δεύτερης κατηγορίας. Στις 15.1.2023 κατηγορήθηκε γραπτώς και απάντησε «δεν έχω ιδέα ποιος τα έκανε, εκείνος που έχει το αυτοκίνητο». Αναφορικά με την υπόθεση 86/22, στις

24.9.2021 η ΜΚ1 ενώ βρισκόταν σε ώρα καθήκοντος στην οδό Ηνωμένων Πολιτειών, αντιλήφθηκε να έρχεται από απέναντι το όχημα με αριθμούς εγγραφής ΚQC778. Κινείτο επί του κυκλικού κόμβου, ζικ ζακ και απώλεσε τον έλεγχο του με αποτέλεσμα να πλησιάσει επικίνδυνα επί πεζοδρομίου όπου δυο πεζοί φοβούμενοι ότι θα τους κτυπούσε έκαναν κινήσεις να το αποφύγουν. Ο οδηγός επανάφερε τον έλεγχο του οχήματος και η ΜΚ1 τον ακολούθησε μέχρι που εισήλθε στην Λεωφ. Φανερωμένης. Στα φώτα της εν λόγω οδού, το όχημα παραβίασε κόκκινο σηματοδότη και ανάπτυξε ιλιγγιώδη ταχύτητα. Διαπιστώθηκε από ελέγχους ότι πρόκειται για τον Κατηγορούμενο ο οποίος ανακρινόμενος παραδέχθηκε και απολογήθηκε. Δεν έχει βαθμούς ποινής ούτε καταδίκες σε ισχύ.

Ο συνήγορος του Κατηγορούμενου δήλωσε ότι είναι σε θέση να αναφερθεί στις προσωπικές, οικογενειακές και οικονομικές περιστάσεις του Κατηγορούμενου διότι το είχε πράξει πρόσφατα σε άλλη υπόθεση. Ο Κατηγορούμενος είναι σήμερα ηλικίας 22 ετών και διαμένει στην περιοχή Καμάρες της Λάρνακας, με την μητέρα του και έχει ακόμη 5 αδέρφια. Είναι το μεγαλύτερο παιδί της οικογένειας. Ένας εκ των αδελφών του υπηρετεί στρατιωτική θητεία. Ο Κατηγορούμενος φοίτησε μέχρι και το δεύτερο έτος στην τεχνική σχολή ως μηχανικός και εργάζεται ως κομμωτής. Σε ηλικία 17 ετών εργάστηκε ως μηχανικός αυτοκινήτων. Ο πατέρας του βρίσκεται σε κωματώδη κατάσταση από το 2019 έπειτα από ανακοπή καρδιάς. Ο Κατηγορούμενος είναι προστάτης οικογένειας και δεν υπηρέτησε την θητεία του στο στρατό λόγω αυτού του γεγονότος. Παρά την αναφορά ότι δεν υπάρχουν προηγούμενες καταδίκες, ο συνήγορος του Κατηγορούμενου ανέφερε στο Δικαστήριο ότι ο Κατηγορούμενος εκτίει ποινής φυλάκισης 10 μηνών που του επιβλήθηκε στα πλαίσια της υπόθεσης 510/23 του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας από τις 14.1.2023. Κάλεσε περαιτέρω το Δικαστήριο, εν όψει του ότι πρόκειται για αδικήματα του 2021 και του νεαρού της ηλικίας του Κατηγορούμενου, όπως επιβάλει ποινή συντρέχουσα με αυτή που ήδη εκτίει ο Κατηγορούμενος. Αναφέρθηκε σε σχετική νομολογία και επικαλέστηκε την αρχή της συνολικότητας της ποινής.

Θα ασχοληθώ πρώτα με το αδίκημα της 3^{ης} κατηγορίας. Σύμφωνα με το άρθρο 53 του Περί Άδειας Οδήγησης Νόμου 94(1)/2001 ως τροποποιήθηκε

προβλέπεται, σε περίπτωση καταδίκης, ποινή φυλάκισης για χρονικό διάστημα που δεν υπερβαίνει τα τέσσερα χρόνια, ή σε χρηματική ποινή που δεν υπερβαίνει τις τέσσερις χιλιάδες λίρες, ή και στις δυο ποινές. Η επιλογή του κατηγορούμενου να οδηγήσει ενώ βρισκόταν σε ισχύ διάταγμα το οποίο του στερούσε την άδεια οδήγησης από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας δείχνει ασέβεια προς το διάταγμα. Προκύπτει συναφώς ότι ο κατηγορούμενος επέδειξε αδιαφορία έναντι του διατάγματος.

Ως αναφέρθηκε στην **Λοΐζου v. Αστυνομίας (1996) 2 AAD 227**, η οποία αφορούσε παρακοή σε διαταγή του Δικαστηρίου, αυτή πλήττει το θεμέλιο της έννομης τάξης και ως τέτοια θα πρέπει κατά κανόνα να αντιμετωπίζεται με ποινή φυλάκισης. Μόνο όπου υφίστανται εξαιρετικές περιστάσεις, θα πρέπει να επιβάλλεται χρηματική ποινή (βλ. **CCC Laundries (Paphos) Ltd κ.α v. Θεοφάνους (2010) 2 AAD 288**).

Στην υπόθεση **CCC Laundries (Paphos) Ltd** αναφέρθηκε ότι:

«Πρόκειται για σοβαρό αδίκημα η τέλεση του οποίου πλήττει ευθέως την απονομή της δικαιοσύνης και κλονίζει την εμπιστοσύνη του κοινού στην αξιοπιστία του συστήματος για αποτελεσματική εφαρμογή των δικαστικών αποφάσεων και την εμπέδωση του νόμου και της τάξης. Τέτοιου είδους συμπεριφορά ποτέ δεν έγινε ανεκτή. Οι παραβάτες όταν είναι φυσικά πρόσωπα κατά κανόνα τιμωρούνται με φυλάκιση. Η χρηματική ποινή μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις πρέπει να επιβάλλεται βλ. **Kay v. Municipality of Larnaca (1982) 2 A.A.Δ. 236**. Οι πολίτες σε όποια κοινωνική τάξη θεωρούν ότι ανήκουν ή σε όποια θέση βρίσκονται, υπέχουν αυστηρή υποχρέωση υπακοής στα δικαστικά διατάγματα που τους αφορούν. Αυτό επιβάλλει η αρχή της ισονομίας. Οι δικαστές προσηλωμένοι στην αποστολή τους με πλήρη διαφάνεια και αυξημένο αίσθημα ευθύνης εκτελούν το καθήκον τους. Συμπεριφορές οι οποίες υπονομεύουν το έργο τους δεν μπορεί να γίνονται ανεκτές.»

Για την επιλογή και καθορισμό της ποινής θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη διάφοροι παράγοντες, όπως η φύση του διατάγματος, οι συνέπειες από την παραβίαση του και οι λόγοι παρακοής του (βλ. **SENTENCING IN CYPRUS**, 2^η έκδοση, Γ.Μ. Πικής, σελ. 196)

Σε σχέση με την οδήγηση χωρίς ασφάλεια που αφορά την 2^η κατηγορία, σημειώνω ότι και αυτό είναι ιδιαίτερα σοβαρό. Ως λέχθηκε στην υπόθεση **Πουλλής ν Αστυνομία (2000) 2 Α.Α.Δ. 57** :

«Οι σοβαρές επιπτώσεις για τα θύματα δυστυχημάτων από ανασφάλιστη χρήση οχήματος καθιστούν το αδίκημα σοβαρό. Σε μια εποχή μάλιστα που τα ατυχήματα αυτά βρίσκονται σε συνεχή άνοδο».

Δυστυχώς η διαπίστωση του Ανώτατου Δικαστηρίου ότι τροχαία ατυχήματα βρίσκονται σε άνοδο είναι σήμερα 23 χρόνια μετά την πιο πάνω απόφαση ακόμη επίκαιρη. Εναπόκειται στον κατηγορούμενο να δείξει λόγο γιατί να μην του στερηθεί η άδεια οδήγησης. Η στέρηση της άδειας οδήγησης αποτελεί μέρος της ποινής και συνεκτιμώνται όλοι οι σχετικοί παράγοντες και περιστάσεις του κατηγορούμενου. Οι οδηγοί θα πρέπει να αντιληφθούν ότι η οδήγηση μηχανοκίνητου οχήματος εξυπακούει και υποχρεώσεις οι οποίες πρέπει να τηρούνται όταν μάλιστα αυτές έχουν να κάνουν με την ασφάλεια τόσο των ιδίων όσο και άλλων χρηστών του δρόμου. Όπως αναφέρθηκε και στην απόφαση **Πολυκάρπου ν Αστυνομίας, Ποινική Έφεση 184/2018, ημερ. 9.7.2020**, το αυτοκίνητο αποτελεί αντικείμενο ικανό να προκαλέσει το θάνατο ή σοβαρή βλάβη, κατά πάντα χρόνο, όταν αυτό βρίσκεται σε κίνηση, γεγονός που προσδιορίζει και τις ευθύνες του οδηγού για τη χρήση και το καθήκον του για την προστασία της ασφάλειας τρίτων.

Τονίστηκε περαιτέρω από το Ανώτατο Δικαστήριο στην πιο πάνω υπόθεση ότι:

«Οι διαπιστώσεις για την ανάγκη επιβολής αποτρεπτικών ποινών δεν μπορεί να μένουν φραστικές, πρέπει να τυγχάνουν πρακτικής εφαρμογής. Τα δικαστήρια έχουν καθήκον, τηρουμένων βεβαίως πάντοτε των αρχών επιμέτρησης των ποινών, να διασφαλίσουν την εφαρμογή του νόμου και τη συμμόρφωση προς τις υποδείξεις των εντεταλμένων οργάνων του μέσα στους δρόμους».

Το γενικό συμφέρον της δικαιοσύνης, για πάταξη τέτοιων φαινομένων, δημιουργεί την ανάγκη επιβολής αποτρεπτικών ποινών. Στην υπόθεση **Παναγή ν. Αστυνομίας (1992) 2 Α.Α.Δ. 75**, λέχθηκαν τα εξής:

«Η επιβολή αποτρεπτικών ποινών δεν είναι μόνο θέμα σεβασμού και εφαρμογής των νόμων, αλλά είναι απαραίτητη κοινωνική ανάγκη, ενόψει του σοβαρού και ανησυχητικού ρυθμού με τον οποίο συμβαίνουν αυτοκινητικά δυστυχήματα και χάνονται ανθρώπινες ζωές ή προκαλούνται σοβαρές υλικές ζημιές. Είναι μόνο με την απόλυτη συμμόρφωση προς όλους τους κανονισμούς που θα επιτευχθεί μείωση ατυχημάτων τα οποία πολλές φορές έχουν ολέθρια και ανεπανόρθωτα επακόλουθα.»

Δυστυχώς, αναφέρω ότι πανομοιότυπα κατηγορητήρια εμφανίζονται καθημερινά ενώπιον του Δικαστηρίου, κάτι το οποίο προβληματίζει εφόσον το γεγονός αυτό αναδεικνύει έξαρση αυτών των αδικημάτων.

Πάρα τα πιο πάνω δεν μειώνεται σε καμία περίπτωση η ανάγκη για εξατομίκευση της ποινής ούτως ώστε αυτή να μην συνιστά απλώς τιμωρία αλλά να αρμόζει στο πρόσωπο του συγκεκριμένου Κατηγορούμενου. Από την άλλη, θα πρέπει, να αναφερθεί ότι σε σοβαρά αδικήματα τα οποία μάλιστα βρίσκονται σε έξαρση και επιβάλλεται η ανάγκη για αυστηρή και αποτρεπτική ποινή, οι προσωπικές περιστάσεις του εκάστοτε κατηγορουμένου είναι ήσσονος σημασίας (βλ. **Μάριος Παναγιώτου ν. Αστυνομίας (2001) 2 Α.Α.Δ. 540**).

Έλαβα υπόψη όλα όσα τέθηκαν ενώπιον μου. Προς όφελος του Κατηγορούμενου προσμετρώ την άμεση παραδοχή του. Προς όφελος του λαμβάνω επίσης υπόψη μου το νεαρό της ηλικίας του και τον χρόνο που διέρρευσε από την ημερομηνία διάπραξης των αδικημάτων. Έλαβα υπόψη μου τις προσωπικές, οικογενειακές και οικονομικές του περιστάσεις ως αυτές εκτέθηκαν από τον συνήγορο του.

Υπό τις περιστάσεις, η αρμόζουσα ποινή είναι αυτή της ποινής φυλάκισης.

Ο Κατηγορούμενος, με την όλη συμπεριφορά του, επέδειξε πλήρη αδιαφορία για την ύπαρξη Δικαστικού διατάγματος. Η έκδοση διατάγματος στέρησης της άδειας οδήγησης αποτελεί μία ύστατη προσπάθεια των Δικαστηρίων να αντιληφθούν οι Κατηγορούμενοι ότι θα πρέπει να έχουν την πρέπουσα οδική συμπεριφορά. Τα Δικαστήρια οφείλουν να στείλουν ξεκάθαρο μήνυμα ότι τέτοια αδικήματα θα αντιμετωπίζονται σοβαρά. Τα Δικαστικά διατάγματα πρέπει να τηρούνται κάτω από όλες τις περιστάσεις και συνθήκες. Διαφορετικά, θα σήμαινε ότι η εφαρμογή τους θα εξαρτάτο από τις συνθήκες του εκάστοτε Κατηγορούμενου αναλόγως της δικαιολογίας ή λόγου που προβάλλει.

Συνεπώς, επιδεικνύοντας κάθε δυνατή επιείκεια επιβάλλεται στον Κατηγορούμενο στην 3^η κατηγορία ποινή φυλάκισης 4 μηνών. Στις 1^η και 2^η κατηγορία δεν επιβάλλεται ποινή ενόψει της ποινής φυλάκισης που επιβλήθηκε στην 3^η κατηγορία.

Θα προχωρήσω να εξετάσω κατά πόσο δικαιολογείται η αναστολή εκτέλεσης της ποινής φυλάκισης που έχει επιβληθεί στον Κατηγορούμενο. Η αναστολή ποινής φυλάκισης διέπεται από το άρθρο 3[ι] του Νόμου 95/72 περί της Υφ' Όρων Αναστολής της Εκτέλεσης Ποινής Φυλάκισης σε Ορισμένες Περιπτώσεις Νόμου ως τροποποιήθηκε από τον Νόμο 186(Ι)/2003.

Η διακριτική ευχέρεια του του Δικαστηρίου για αναστολή ποινής φυλάκισης έχει διευρυνθεί, έτσι ώστε αυτή αποφασίζεται, εάν δικαιολογείται, στη βάση του συνόλου των περιστάσεων της υπόθεσης και των προσωπικών περιστατικών του Κατηγορούμενου. Είναι σημαντικό να τονιστεί ότι ποινή φυλάκισης με αναστολή παραμένει ποινή φυλάκισης για όλους τους σκοπούς της και δεν αλλοιώνεται επειδή αυτή αναστέλλεται (βλ. **Koukos v Police (1986) 2 CLR 1**, **Γεωργίου v Αστυνομίας Π.Ε. 27/2016 + 31/2016**, ημερ. 19.7.2016 και **Γενικός Εισαγγελέας v Πέτρου Τρύφωνος (2003) 2 ΑΑΔ 147**, **Βρυώνης v. Αστυνομίας Ποινικές Εφέσεις 92 και 93/2017**, ημερομηνίας 19.7.2019).

Όπως έχει αναφερθεί, μεταξύ άλλων, στην **Γενικός Εισαγγελέας v. Ρομίνας Τζιαουχάρη (2005) 2 ΑΑΔ 161**, τα ακόλουθα κριτήρια λαμβάνονται υπόψη από το Δικαστήριο κατά την άσκηση της διακριτικής του ευχέρειας αναφορικά με την έκδοση διατάγματος αναστολής της εκτέλεσης ποινής φυλάκισης: (α) Η

σοβαρότητα των περιστατικών και το κίνητρο για τη διάπραξη του εγκλήματος, (β) το μητρώο του Κατηγορουμένου ως δείκτης για την ανάγκη αποτροπής και (γ) η διαγωγή του Κατηγορουμένου μετά τη διάπραξη του αδικήματος ιδιαίτερα η παρουσία ή απουσία στοιχείων μεταμέλειας.

Το βασικό ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί από το Δικαστήριο είναι κατά πόσο σταθμίζοντας και ζυγίζοντας το σύνολο των περιστάσεων θα μπορούσαν ή πρέπει να επενεργήσουν οι περιστάσεις με τέτοιο τρόπο που να δικαιολογούν να δοθεί στον Κατηγορούμενο μια δεύτερη ευκαιρία. Έχοντας θέσει υπόψη μου όλες τις περιστάσεις, όλους του σχετικούς παράγοντες και έχοντας προβεί σε εκ νέου θεώρηση των δεδομένων του Κατηγορούμενου, κρίνω ότι η απάντηση στο βασικό ερώτημα είναι αρνητική.

Διαφορετικά, έχοντας επίσης κατά νου και την ανάγκη για αποτροπή τέτοιου είδους αδικημάτων, τα οποία ως τονίστηκε βρίσκονται σε έξαρση, την ανάγκη για αποτελεσματική εφαρμογή του Νόμου και τους πολλαπλούς σκοπούς της τιμωρίας, το Δικαστήριο θα έστελνε λανθασμένα μηνύματα ότι τέτοιες συμπεριφορές μπορούν να γίνουν ανεκτές.

Συνεπώς, η ποινή φυλάκισης που επιβλήθηκε στον Κατηγορούμενο να εκτελεστεί αμέσως.

Θα εξετάσω κατά πόσο δικαιολογείται η εισήγηση του κ. Εφφέ για επιβολή συντρέχουσας ποινής με αυτή που ήδη εκτίει. Η νομολογία μας κατέδειξε ότι η συνολικότητα της ποινής εκτείνεται πέραν των ποινών που μπορεί να επιβάλει το ίδιο το Δικαστήριο την ίδια ώρα σε μια ή σε περισσότερες υποθέσεις ή σε διαφορετικό χρόνο όταν θα επιβληθούν από άλλο Δικαστήριο και σε διαφορετικές υποθέσεις και δεν περιορίζεται σε αδικήματα σχετικά ή όμοια μεταξύ τους ως μέρος μια ενιαίας ενέργειας. Ο κανόνας είναι η αποφυγή δυσανάλογης ή υπέρμετρης τιμωρίας (βλ. **Χριστοφόρου ν Αστυνομίας (2004) 2 Α.Α.Δ. 443**). Με αναφορά στο ερώτημα αυτό, λαμβάνοντας υπόψη όλα όσα τέθηκαν ενώπιον η ποινή φυλάκισης που επιβλήθηκε στον Κατηγορούμενο, θα έχει ισχύ από σήμερα και θα συντρέχει με την ποινή φυλάκισης που ήδη εκτίει.

Αναφορικά με την άδεια οδήγησης του Κατηγορούμενου, σύμφωνα με την Νομολογία μας, η στέρηση άδειας αποτελεί μέρος της ποινής και εναπόκειται στο Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα δεδομένα της υπόθεσης, κατά πόσο θα επιβάλει στέρηση ή όχι. Το εύρος επιβολής ποινής στέρησης όταν θα επιβληθεί ποινή φυλάκισης συνεκτιμάται με την αναγκαιότητα της άδειας του κατηγορουμένου για επαναδραστηριοποίηση (βλ. **Πουλλής (ανωτέρω), Ευθυμίου v. Αστυνομίας (1989) 2 AAD 327, 329, Koumas Georghiou v The Police (1967) 2 CLR 290, Spiritos v. The Police (1967) 2 CLR 230 και Sherif v. The Police (1974) 2 CLR 16**). Με τα δεδομένα αυτά κρίνω ότι δεν θα ήταν πρόσφορο προχωρήσω με την στέρηση της άδειας οδήγησης του Κατηγορούμενου μετά την αποφυλάκιση του. Κάτι τέτοιο και σε τέτοιο βάθος χρόνου, θα συνιστούσε ταυτόχρονα υπέρμετρη τιμωρία.

(Υπ.).....
Λ. Χαβιαράς, Προσ Ε.Δ.

Πιστόν Αντίγραφον

Πρωτοκολλητής

